

Minister ikke er uvillig til at forhandle med det Udvalg, der bliver nedsat om denne Sag, angaaende Regler for Refusionspligten. Den ærede Minister sagde, at det har været under Overvejelse i Ministeriet, hvorvidt saadanne Regler kunde tilvejebringes, men at man der ikke havde kunnet finde en Form for saadanne Regler. Ministeren vilde imidlertid ikke modsætte sig, at saadanne Regler indsattes, dersom der i Udvalget var Stemning derfor. Og jeg tror, at det bliver absolut nødvendigt, naar man slaar fast i Udvalget, at det er ligegyldigt, om vedkommende er forsørgelsesberettiget i vedkommende Kommune eller ej, de skulle lige godt understøttes uden Hensyn til, hvad Følgen kan blive med Hensyn til Forsørgelsen, at vi faa en Bestemmelse med Hensyn til Refusionspligten.

Saa er der det store Spørgsmaal, jeg har fremdraget ved tidligere Lejligheder og ogsaa i Dag, nemlig Spørgsmaalet, om denne Sag skal ordnes som et Forsikrings-spørgsmaal eller som et Understøttelses-spørgsmaal. Den ærede Minister sagde, at han har ingen Tro til, at det kan ordnes som et Forsikrings-spørgsmaal, og det vidste jeg nok. Det er netop Ulykken, at han ikke har den Tro. Den højtærede Minister siger: Hvorledes vil det kunne finde Sted? Jeg spørger den ærede Minister til Gengæld: Hvorledes har man da kunnet se for sine Øjne, at man i stor Udstrækning har ordnet Sygekassevæsenet som et Forsikrings-spørgsmaal? Det er jo en Kendsgerning, at for at sikre sig mod Følgerne af Sygdom har man skabt Sygekasser i stort Antal, og Staten har ydet sin Støtte dertil. Men Princippet har været Hjælp til Selvhjælp, og denne Sag er jo i Virkeligheden i det væsentlige ordnet som et Forsikrings-spørgsmaal. Men hvad er der da i Vejen for, at en Familieforsørger kan og bør føle det som en Pligt, at han ogsaa bør sikre sin eventuelle Enke og sine eventuelle uforsørgede Børn gennem maanedlige Bidrag til en Organisation, som maa skabes med Støtte fra Statens Side? Jeg tror paa, at Sagen kan ordnes som et Forsikrings-spørgsmaal, og det er det, som skiller den højtærede Minister og mig i denne Sag. Men det er klart, at jo flere Penge vi stille til

Raadighed, saaledes at Sagen ordnes som et blot Understøttelses-spørgsmaal, desmindre Anledning er der for Befolkningen til at skabe Forsikringsforeninger for derigennem at sikre sine efterlevende. Siger man til Befolkningen: I skulle slet ikke ulejlige eder, Stat og Kommune skulle nok sørge for alle de Penge, der ere nødvendige til at afhjælpe de Savn, der kunne opstaa for Enker og uforsørgede, ja, saalappes den Ansvarstøelse i Befolkningen, som jeg mener, man ogsaa burde vække paa dette Felt.

Den højtærede Minister paastod, at det var lettere for Enkemændene, som sidde med uforsørgede Børn, at klare sig end for Enker med uforsørgede Børn. Jeg er overbevist om, at enhver, der er kendt med Forholdene ude i Kommunerne, vil være fuldstændig klar over og vil have erfaret, at der neppe er nogen, der er uheldigere stillet end en fattig Enkemand, som sidder tilbage med uforsørgede Børn, thi han maa absolut sørge for at skaffe sig Hjælp til Børnenes Opdragelse og til Hjemmets Ordning, og det er i høj Grad vanskeligt for en fattig Enkemand at tilvejebringe det fornødne i saa Henseende. Derfor er der ingen Anledning til særlig at paalægge Hjælpekassernes Bestyrelse at have Opmærksomheden henvendt paa den ene eller den anden af dem, der trænge, thi Hjælpekasserne skulle overhovedet have Opmærksomheden henvendt paa, hvor der er øjeblikkelig Nød, som kan afhjælpes gennem Hjælpekasserne.

Den højtærede Minister klagede over, at jeg havde givet min Tale et agitatorisk Sving, og at jeg til Tider havde bebrejdet den ærede Minister, at han gjorde dette. Der er den Forskel, at jeg kun har rettet denne Bebrejdelse mod ham, naar han uden Forbindelse med det foreliggende Forslag gav sig til at politisere. Det gjorde han for nogen Tid siden, og da tillod jeg mig at gøre nogle Bemærkninger til, at han gav sin Tale et agitatorisk Sving. I Dag har jeg den bedste Anledning til at sætte Spørgsmaalet om den Hjælp, der her ifølge Forslaget skal ydes til Hjælpekasser ud over, hvad der hidtil er ydet, i Forbindelse med de Taler, den ærede Minister har holdt ude omkring paa Landet. Det glæder mig, at den ærede Minister indser, at